

Publicerad 2022-10-11 21:21 av Lena Söderkvist

Fiktivt barndomsminne

Djupsjöskräcken

Jag letade i minnets land
en stig, gick som på känn
Det hade gått så lång tid sedan
som jag vandrat den
Det hade varit varmt som nu
med eftermiddagssol
Jag hade burit sandaletter
randig blus och kjol
och varit liten, jajamen
dock född med starka ben
och brydde mig alls inte om
att kanske jag blev sen

Nu kikar jag i minnets lins
och ser en flicka vild
som ville finna Djupsjöskräcken
kanske ta en bild
Hon kände skogens alla vrår
och tog sig fram så lätt
och kameran kring halsen svängde
i ett guldband nätt
I sjön fanns Skräcken, visste hon
Hon hade honom mött
med håven gått i skymningen
när vattnet glänste rött

Men Djupsjöskräcken listig var
han mänskan kände väl
och lät sig inte enkelt fångas
eller has ihjäl
Han hade stirrat åter med
det morska djurets min
och möjligen han hade tyckt att
jägaren var fin
Som då fick hon nu resa sig
ta med sitt spö och gå
och höra djuret plaska mer

än någon kan förstå

Det plasket var det sista som
av Skräcken hon förnam
Hon började i skolan sedan
långt från sjö och damm
När första sommarlovet kom
hon hade vänner fått
och tänkte sällan på den stig där
förr hon ofta gått
Om någon gång hon drömde om
en trolsk akvatisk värld
så fanns ej Djupsjöskräcken där
så blir vår ungdom lärd

Jag letade i minnets land
men fann mig ingen stig
som skulle ha mig lett till platsen
så förunderlig
Så är det manne alltid med
en barndoms gröna tid
det som var sant förvrängs av nytt som
bjuds i världen vid
En djupsjöskräck från okänd strand
försvinner, finns ej mer
och stigen suddas kanske ut
men göms av ännu fler.

25/8 2022

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lena Söderkvist med Poeter.se id #49238 innehar upphovsrätten